

סמואל בקט, פסי עות

עברית – שמעון לוי

מיי (מ): שער אפור פרוע, חלוק בלוי אפור, מכסה את הרגליים, משתרך על הארץ.
קול אשה (ק): מעומק הבימה, בחושך.
אזור צעידה: בקדמת הבימה, מקביל לחזית, אורך תשע פסיעות, רוחב מטר אחד, מעט מחוץ למרכז, מימין הקהל.

<- י ש י ש י ש י ש י >

שמאל ----- ימין

-> ש י ש י ש י ש י ש

צעידה: החל ברגל ימין (י) מימין לשמאל ברגל שמאל (ש) משמאל לימין.
פניה: ימינה בימין, שמאלה בשמאל.
פסיעות: הילוך קצבי הנשמע בבירור
המלל עם ההליכה: כפי שמצויין, הפניה תמיד בשקט
תאורה: חלושה, קרה. מוארות הדמות והרצועה, הרצועה מוארת יותר מהגוף, הגוף יותר מהפנים. פנס חלש על הפנים בזמני העצירה ב-י וב-ש. מלמטה ושמאלה, אלומה דקה אנכית (א) בגובה שלוש מטרים. קולות: חלשים ושקטים כל הזמן.

מסך: בימה חשוכה. צלצול פעמון קצר וחלוש. הד עליה איטית של האור עם א. נעלם. הגברה איטית של האור לעמום על הרצועה. היתר בחושך. מ מתגלה בפוסעה לכיוון ימין. פונה בשמאל ועוד שלושה אורכים, נעצרת דומם כשפניה לחזית בימין.

הפסקה

מ: אמא. (הפסקה. בקול לא רם יותר.) אמא.

הפסקה

ק: כן, מיי.

מ: ישנת?

ק: שינה עמוקה. (הפסקה.) שמעתי אותך בשינה העמוקה שלי. (הפסקה) אין שינה עמוקה

כל כך שלא אשמע אותך בתוכה. (הפסקה. ממשיכה לפסוע. ארבעה אורכים. אחרי

האורך השני, בתיאום עם הפסיעות.) שבע שמונה תשע והופ (עם האורך השלישי

כנ"ל). שבע שמונה תשע והופ. (חופשי) את לא תנסי לחטוף קצת שנה? (מ נעצרת

ופונה לחזית בימין. הפסקה.)

מ: את רוצה שאני אזריק לך שוב?

ק: כן, אבל עוד מוקדם מידי

(הפסקה)

מ: את רוצה שאשנה לך את התנוחה שוב?

ק: כן, אבל עוד מוקדם מידי.

(הפסקה)

מ: איישר לך את הכרים? (הפסקה.) אחליף לך את הסדין? (הפסקה) אתן לך את הסיר?

(הפסקה) את הבקבוק-חם? (הפסקה) אחבוש את הפצעים שלך? (הפסקה) אנגב אותך

במטליה? (הפסקה.) ארטיב את השפתיים המסכנות שלך? (הפסקה.) שאתפלל איתך?

(הפסקה.) למענך? (הפסקה.) שוב. (הפסקה.)

ק: כן, אבל עוד מוקדם מידי.

הפסקה. מ ממשיכה. אורך אחד. נעצרת ופונה לחזית ב ש. הפסקה.

מ: בת כמה אני עכשיו?

ק: ואני? (הפסקה. בקול לא רם יותר.) ואני?

מ: תשעים.

ק: כל כך הרבה?

מ: שמונים ותשע, תשעים.

ק: ילדתי אותך מאוחר. (הפסקה.) בחיים. (הפסקה) תסלחי לי שוב. (הפסקה. בקול לא רם

יותר) תסלחי לי שוב. (הפסקה.)

(מ ממשיכה לפסוע. אחרי אורך אחד נעצרת ופונה לחזית בימין. הפסקה.)

מ: בת כמה אני עכשיו?

ק: בשנות הארבעים שלך.

מ: כל כך מעט?

ק: אני חוששת שכן. (הפסקה. מ ממשיכה לפסוע. אחרי הפניה הראשונה בימין) מיי.

(הפסקה. בקול לא רם יותר.) מיי.

מ: פוסעת) כן, אמא.

ק: את אף פעם לא תפסיקי? (הפסקה) את אף פעם לא תפסיקי... לגלגל את כל זה?

מ: (נעצרת) זה?

ק: כל זה. (הפסקה.) בראש המסכן שלך. (הפסקה.) כל זה. (הפסקה.) כל זה.

הפסקה. מ ממשיכה לפסוע. חמש שניות. אור יורד על הרצועה. הכל חשוך. צעדים

נפסקים. הפסקה. צלצלול חלוש יותר. הפסקה להז. אור עולה מעט פחות על הרצועה.

היתר חשוך. מ מתגלה פוה לחזית בשמאל. הפסקה.

ק: אני פוסעת כאן עכשיו. (הפסקה.) בעצם אני מגיעה ונעמדת. (הפסקה.) עם רדת לילה. (הפסקה.) היא מדמה שהיא לבד. (הפסקה.) הסתכלו איך היא עומדת, ההחלטיות הזאת! ופניה אל הקיר. כלפי חוץ שוות-נפש. (הפסקה.) היא לא יצאה מאז הילדות. (הפסקה.) לא יצאה מאז הילדות! (הפסקה.) איפה היא, ניתן לשאול. (הפסקה.) כמובן, בדירה הישנה, אותה דירה שבה התחילה. (הפסקה.) אותה דירה שבה זה התחילה. (הפסקה.) שבה זה התחיל. (הפסקה.) כל זה התחיל. (הפסקה.) אבל זה, זה מתי התחיל זה? (הפסקה.) בתקופה שבה ילדות אחרות בגילה היו בחוץ, משחקות ב... קלאס היא הייתה כבר כאן. (הפסקה.) בזה. (הפסקה.) התחילה כבר בזה. (הפסקה.) הרצפה כאן, עכשיו חשופה, היתה פעם-- (מ) ממשיכה לפסוע. קצת יותר לאט) אך הבה נביט נתפעל ממעשיה בשקט. (לקראת סוף האורך השני.) נראה כמה חיננית היא הפניה! (מ פונה, פוסעת. עם הפסיעות באורך השלישי) שבע שמונה תשע והופ! (מ פונה בשמאל, פוסעת עוד אורך, נעצרת ופונה לחזית בימין) אמרתי שהרצפה כאן, רצועת הרצפה הזאת, היתה פעם מכוסה מרבד, שטיח עבה. עד אותו היום – בעצם לילה – עד אותו הלילה שבו, והיא עדיין רק קצת יותר מילדה, היא קראה לאימא שלה ואמרה, אמא, זה לא מספיק. האם: לא מספיק? מיי-שמה הפרטי של הילדה – מיי: לא מספיק. האם: מה את מתכוונת, מיי לא מספיק, למה את בעצם מתכוונת, מיי, לא מספיק? מיי: אני מתכוונת, אמא, שאני מוכרחה לשמוע את הפסיעות, אפילו הן כל כך שקטות. האם: התנועה בלבד לא מספיקה? מיי: לא אמא, התנועה לבד לא מספיקה, אני מוכרחה לשמוע את הפסיעות, אפילו הן כל כך שקטות. (הפסקה.) מ ממשיכה לפסוע. עם הפסיעות) האם היא עדיין ישנה, ניתן לשאול. (עם האורך השלישי.) כן, בלילות מסוימים היא ישנה, שינה חטופה, משעינה את ראשה המסכן אל הקיר וחוטפת שינה קלה. (הפסקה) עדיין מדברת? כן, בלילות מסוימים היא מדברת, כאשר היא מדמה שאיש אינו שומע. (הפסקה) מספרת איך זה היה. (הפסקה.) מנסה לספר איך זה היה. (הפסקה.) כל זה. (הפסקה.) כל זה. מ ממשיכה לפסוע. חמש שניות. אור יורד על הרצועה. הכל חשוך. פסיעות נפסקות. הפסקה. צלצול פעמון חלוש עוד יותר. הפסקה להד. האור עולה עוד קצת יותר חלוש על הרצועה. מ מתגלה פניה לחזית בימין. הפסקה.

מ: סוף דבר. (הפסקה.) ממשיכה לפסוע. פסיעות איטיות קצת יותר. אחרי שני אורכים מ נעצרת ופונה לחזית בימין. (הפסקה.) סוף דבר. קצת יותר מאוחר, כאשר היתה שכוחה לגמרי, היא התחילה – (הפסקה.) קצת יותר מאוחר, כאשר היה כאילו לא היתה מעולם, זה מעולם לא היה, היא התחילה לפסוע. (הפסקה.) עם רדת לילה. (הפסקה.) חומקת החוצה עם בוא הלילה, ופנימה אל הכנסיה הקטנה, דרך הדלת הצפונית, תמיד נעולה באותה השעה, ופוסעת, הלוך ושוב, הלוך ושוב, לאורך זרוע המושיע. (הפסקה.) בלילות מסוימים היא נעצרה, כמי שהקפיאו איזה צמרור של הנפש, ונעמדת דום-דומם עד שיכלה שוב לנוע. אך רבים היו גם הלילות שאשר פסעה ללא מנוח הלוך ושוב, הלוך ושוב, בטרם נעלמה כלעומת שבאה. (הפסקה.) בלא קול. (הפסקה.) לפחות ללא קול שניתן לשמוע. (הפסקה.) הדמות. [סמבלנס] (הפסקה.) היא ממשיכה. נעצרת, פונה לחזית ב י .) הדמות. חיוורת, אך לגמרי לא בלתי נראית, בתאורה מסוימת. (הפסקה.) אם נתונה התאורה הנכונה. (הפסקה.) אפור יותר מלבן, גוון בהיר של אפור. (הפסקה.) בסחבות. (הפסקה.) סבך של סחבות. (הפסקה.) סבך חיוור של סחבות באפור-לבן.

(הפסקה.) תראו את זה עובר-. **(הפסקה.)** תראו אותה עוברת לפני דוכן הנרות, איך הלהבות, האור שלהם... כמו ירח דרך סערה חולפת. **(הפסקה.)** תיכף לאחר מכן היא נעלמה, כאילו לא היתה שם מעולם, החלה לפסוע, הלוך ושוס, הלוך ושוב לאורך הזרוע המסכנה. **(הפסקה.)** עם רדת לילה. **(הפסקה.)** כלומר, בעונות מסוימות של השנה, בשעת תפילות-ערבית. **(הפסקה.)** בהכרח. **(הפסקה.)** ממשיכה לפסוע. אחרי אורך אחד נעצרת, פונה לחזית בשמאל. **(הפסקה.)** גברת ווינטר הזקנה, שאותה יזכור הקורא, גברת ווינטר הזקנה, מאוחר בערב יום ראשון אחד בסוף הסתיו, ביושבה אל ארוחת הערב עם ביתה אחרי התפילה, אחרי כמה נגיסות בלב-ולב, הניחה את הסכין והמזלג והרכינה ראשה. מה זה, אמא, אמרה הבת, ילדה מוזרה ביותר, למעשה כבר לא ילדה... **(קול שבור)** ... אסון נורא... **(הפסקה.)** קול רגיל. מה זה, אמא, את לא מרגישה את עצמך? **(הפסקה.)** גברת וו' לא ענתה מיד, אך לבסוף הרימה את ראשה, נעצה באימי - שמה הפרטי של הילדה, כפי שהקורא יזכור - הרימה את ראשה ונעצה באימי מבט נוקב ואמרה - **(הפסקה)** - מלמלה, בנעצה באימי מבט נוקב היא מלמלה, אימי, את הבחנת במשהו... מוזר בתפילת הערבית? אימי: לא, אמא, לא כלום. גברת וו': אולי זה היה רק בדימיון שלי. אימי: מה בדיוק היה, אמא, הדבר הזה שאת אולי רק דמיינת שהבחנת בו? **(הפסקה.)** מה בדיוק היה, אמא, הדבר... המוזר הזה שאת אולי רק דמיינת שהבחנת בו? **(הפסקה.)** גברת וו': את בעצמך לא הבחנת בשום דבר... מוזר? אימי: לא, אמא, אני בעצמי לא, אם לומר בעדינות. גברת וו': למה את מתכוונת, אימי, אם לומר בעדינות, למה את עשויה להתכוון, אימי, לומר את זה בעדינות? אימי: אני מתכוונת, אמא, שלומר שלא הבחנתי בשום דבר... מוזר, הוא באמת לומר את זה בעדינות. כיוון שלא הבחנתי בשום דבר, כלשהו, לא מוזר ולא אחר. לא ראיתי כלום, לא שמעתי כלום משום סוג כלשהו. לא הייתי שם. גברת וו': לא שם? אימי: לא שם. גברת וו': אבל שמעתי שענית. **(הפסקה.)** שמעתי שענית אמן. **(הפסקה.)** איך יכולת לענות אמן אם לא היית שם? איך יכולת בכלל לענות אמן אם, כפי שאת טוענת, את לא היית שם? **(הפסקה.)** אהבת האל ואחוות רוח-הקודש היו-נא עם כולנו, מעתה ועד עולם. אמן. **(הפסקה.)** שמעתי אותך בבירור. **(הפסקה.)** ממשיכה לפסוע. אחרי שלושה אורכים נעצרת בלי לפנות לחזית. הפסקה ארוכה. ממשיכה לפסוע. נעצרת ופונה לחזית בימין. הפסקה ארוכה. אימי. **(הפסקה.)** בקול לא רם יותר. אימי. **(הפסקה.)** כן, אמא. **(הפסקה.)** את אף פעם לא תפסיקי? **(הפסקה.)** את אף פעם לא תפסיקי... לגלגל את כל זה? **(הפסקה.)** זה? **(הפסקה.)** כל זה. **(הפסקה.)** בראש המסכן שלך. **(הפסקה.)** כל זה. **(הפסקה.)** כל זה.

(הפסקה.) אור יורד על הרצועה. הכל בחושך. הפסקה. צלצול פעמון חלוש עוד יותר. הפסקה להד. אור עולה חלוש עוד יותר על הרצועה. אין זכר למ. עשר שניות. האור יורד.)